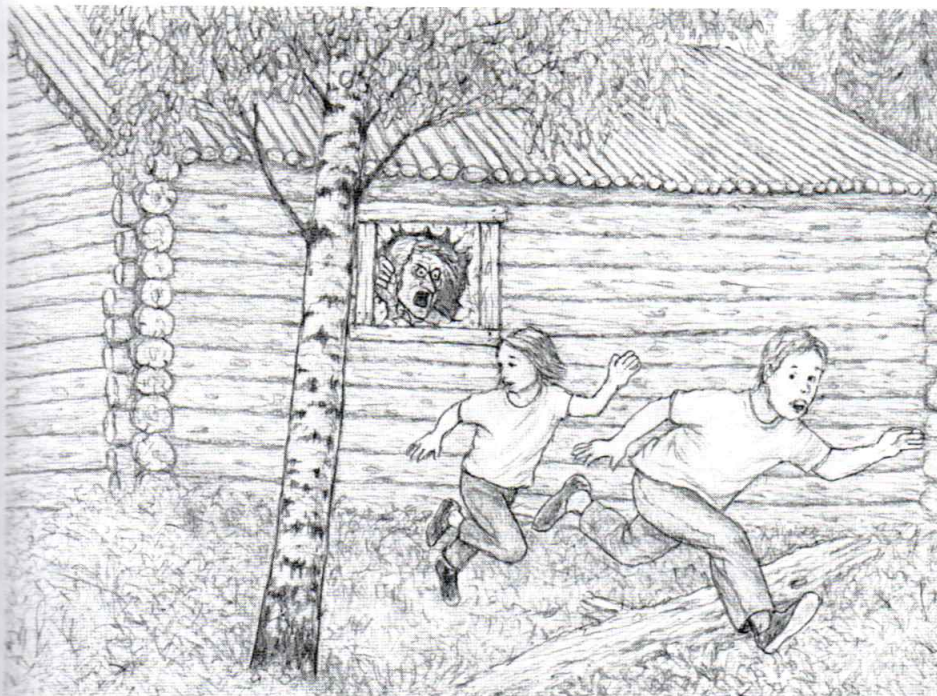

Eukko kiljui ja huusi kun hän näki lasten pinkovan pakoon.

- "Kunhan yhdenkään saat!" äiti kiljui.

Pojalla meni hetken aikaa ennen kuin hän pääsi pakenevien jäljille. Sillä välin pakenijat olivat ehtineet juosta jo melkoisen kauas. He juoksivat synkään metsään jossa kasvoi suuria puita ja pensaita. He hyppivät maassa olevien puunrunkojen yli. He eivät pysähtyneet kuuntelemaan oliko poika heidän perässään vai ei, vaan juoksivat minkä jaksoivat. Kun oli juostu jonkin matkaa Anton päätti yrittää harhautusta ja huusi etumaisena juoksevaa Noelia kääntymään jyrkästi oikeaan. Metsä oli niin sankkaa että taakseen vilkaistessaan viimeisenä tuleva Anton ei nähnyt kuin parinkymmenen metrin päähän.

Kun he jonkin ajan kuluttua saapuivat paikkaan jossa oli suuria kallioita, he olivat jo melko nälkännyksissä. Niinpä päästyään ensimmäisten kallioiden väliseen suojaan he pysähtyivät hetkeksi hengähtämään ja kuuntelemaan. Tarkkaa ei kuitenkaan kuulunut mitään josta olisi voinut päätellä jonkun tulevan heidän perässään. Eukko ei varmaan ollut heidän peräänsä lähtenyt mutta hän oli melko varmasti komentanut poikansa niin tekemään.

Kallioiden välissä kävellessään Ellen huomasi jotain suurimmalta näyttävän kallion juurella. Kun hän meni ja taivutti syrjään pientä pensasta, hän näki että se kätki taakseen onkalon suun joka johti kallion alle. Toisetkin tulivat katsomaan.